

Turiet drošu prātu

Prezidents Tomass S. Monsons

Turiet drošu prātu. Nākotne ir tik gaiša, cik jūsu ticība.

Mani dārgie brāļi un māsas, es paužu savu mīlestību pret jums. Es jūtos pazemīgs par atbildību jūs uzrunāt, un tomēr es esmu pateicīgs par šo iespēju to darīt.

Kopš pēdējās reizes, kad mēs kopā tikāmies vispārējā konferencē pirms sešiem mēnešiem, ir bijušas nepārtrauktas pazīmes par to, ka apstākļi pasaulē nav tieši tādi, kādus mēs tos vēlētos. Globālā ekonomika, kas pirms sešiem mēnešiem sāka slīdēt lejup, liekas, ka grimst vēl dziļāk, un jau daudzas nedēļas finanšu perspektīvas šķiet drūmas. Turklāt turpina pazemināties sabiedrības morālie pamati, kamēr tos, kuri cenšas aizsargāt šos pamatus, bieži izsmej un reizēm iegrožo, un vajā. Kari, dabas katastrofas un personīgās nelaimes turpina notikt.

Ir viegli kļūt drosmi zaudējušam un ciniskam par nākotni — vai pat bailīgam par to, kas varētu notikt — ja mēs ļaujam sev domāt tikai par to, kas ir slikti pasaulē un mūsu dzīvē. Šodien tomēr es vēlos pavērst mūsu domas un attieksmi prom no apkārt esošajām nebūšanām un koncentrēties uz mūsu svētībām kā Baznīcas locekļiem. Apustulis Pāvils paziņoja: „Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu.”¹

Neviens no mums neizsprūk šajā dzīvē no problēmām un izaicinājumiem — un dažkārt — traģēdijām un nelaimēm. Galu galā lielā mērā mēs esam šeit, lai mācītos un augtu no šādiem notikumiem savā dzīvē. Mēs zinām, ka būs laiki, kad mēs cietīsim, kad mēs skumsim un kad mēs tiksīm apbēdināti. Tomēr mums ir teikts: „Ādams krita, lai cilvēki varētu būt; un cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku.”²

Kā mums var būt prieks mūsu dzīvē par spīti visam, ar ko mēs saskaramies? Atkal no Rakstiem: „Tādēļ turiet drošu prātu un nebīstieties, jo Es, Tas Kungs, esmu ar jums un stāvēšu jums klāt.”³

Baznīcas vēsture šajā laiku pilnības atklāšanā ir piesātināta ar cilvēku pieredzēm, kuri ir cīnījušies un tomēr saglabājuši nelokāmību un drošu prātu, padarot Jēzus Kristus evaņģēliju par savas dzīves centru. Šāda attieksme mūs izvedīs cauri jebkam, kas nāks mūsu ceļā. Tā nenonēms mūsu grūtības, bet drīzāk sniegs mums spēku sastapties ar izaicinājumiem, pārlicinoši tos pārvarēt un iznākt laukā kā uzvarētājiem.

Ļoti daudz ir tādu cilvēku piemēru, kas ir saskārušies ar grūtiem apstākļiem un tomēr ir bijuši neatlaidīgi un guvuši uzvaru, pateicoties savai ticībai evaņģēlijam un Glābējam, kurš sniedzis tiem spēku, kas bija nepieciešams. Šajā rītā tomēr es vēlos dalīties ar jums trīs šādos piemēros.

Pirmais, ir par manu paša ģimeni. Es aizskaršu saviļņojošu pieredzi, kas vienmēr man ir bijusi iedvesma.

Mani vecvecāki no mātes puses, Gibsons un Cecīlija Kondiji dzīvoja Klakmannā, Skotijā. Viņu ģimenes strādāja ogļraktuvēs. Viņi bija mierā ar pasauli, tiem apkārt bija radnieki un draugi, un dzīvoja samērā ērtās mājās, zemē, kuru viņi mīlēja. Tad viņi klausījās vēstījumu no Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas misionāriem un līdz savu dvēseļu dziļumiem tika pievērsti. Viņi dzirdēja aicinājumu pulcēties Ciānā un zināja, ka viņiem ir jāatsaucas uz šo aicinājumu.

Kaut kur ap 1848. gadu viņi pārdeva savu mantību un gatavojās riskantajam braucienam pāri milzīgajam Atlantijas okeānam. Esot ar pieciem maziem bērniem, viņi uzkāpa uz kuģa, un visa viņu pasaulīgā mantība bija vienā mazā ceļasomā. Viņi ceļoja 3000 jūdzes (4800 km) pāri ūdeņiem vērojot un gaidot — astoņas garas, nogurdinošas nedēļas bīstamā okeānā ar sliktas kvalitātes pārtiku un ūdeni un bez palīdzības, izņemot to, ko varēja saņemt uz tā mazā kuģa.

Šajā pārbaudījumu situācijā saslīma viens no viņu mazajiem dēliem. Nebija ārstu, ne veikalu, kur varētu nopirkt zāles, lai atvieglotu viņa ciešanas. Viņi vēroja, viņi lūdza, viņi gaidīja un viņi lūdza, un dienu pēc dienas viņa stāvoklis pasliktinājās. Kad viņa acis tika aizvērtas nāves miegam, viņu sirdis salūza. Viņu bēdas papildināja tas, ka bija jāpaklausa jūras likumiem. Ietīts audeklā ar pievienotu dzelzs gabalu, mazais zēns tika nodots ūdens kapam. Burājot prom, vienīgi šie vecāki zināja, cik smags trieciens skāra viņu ievainotās sirdis.⁴ Tomēr, esot ar ticību, kas nāca no viņu dziļās pārliecības par patiesību, un savu mīlestību pret To Kungu, Gibsons un Cecīlija izturēja. Viņus mierināja Tā Kunga vārdi: „Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!”⁵

Cik pateicīgs es esmu par priekštečiem, kuriem bija ticība atstāt ģimenes pavardu un mājas un ceļot uz Ciānu, kuri veica upurus, ko es tik tikko spēju iedomāties. Es pateicos savam Debesu Tēvam par ticības, drosmes un apņemšanās piemēru, ko Gibsons un Cecīlija Kondiji sniedza man un visiem viņu pēcnācējiem.

Tālāk es minēšu kādu lēnprātīgu, ticības pilnu vīru, kurš ir paraugs mieram un priekam, ko Jēzus Kristus evaņģēlijs var nest cilvēka dzīvē.

Vēlu kādā vakarā pie Klusā Okeāna salas maza laiva klusi ieslīdēja savā vienkāršajā novietnē. Divas polinēziešu sievietes palīdzēja Meli Mulipola izkāpt no laivas un veda viņu pa izstaigātu taciņu, kas vadīja uz ciemata ceļu. Sievietes apbrīvoja spožās zvaigznes, kas mirdzēja pusnakts debesīs. Mēnessgaisma vadīja viņus pa ceļu. Tomēr Meli Mulipola nespēja novērtēt šo dabas skaistumu — mēnesi, zvaigznes, debesis — jo viņš bija akls.

Brāļa Mulipolas redze bija normāla līdz tai liktenīgajai dienai, kad, strādājot ananāsu plantācijā, gaisma pēkšņi pārvērtās par tumsu un diena kļuva par pastāvīgu nakti. Viņš bija nomākts un grūtsirdīgs, līdz viņš uzzināja Jēzus Kristus evaņģēlija „labās vēstis”. Viņa dzīve tika saskaņota ar Baznīcas mācībām, un viņš atkal izjuta cerību un prieku.

Brālis Mulipola un viņa tuvinieki bija veikuši garu ceļojumu, kad uzzināja par cilvēku, kurš nes Dieva priesterību un kurš apmeklēs Klusā Okeāna salas. Viņš vēlējās svētību, un man bija tā privilēģija kopā ar citu vīru, kuram bija Melhisedeka priesterība, dot viņam šo svētību. Kad mēs beidzām, es ievēroju, ka asaras plūda no viņa neredzīgajām acīm, pilot lejup no viņa brūnajiem vaigiem un nokrītot beigās uz viņa nacionālā apģērba. Viņš nokrita uz ceļiem un lūdza: „Ak, Dievs, tu zini, ka esmu akls. Tavi kalpi mani svētīja, lai

mana redze atgrieztos. Vai Tavā gudrībā es redzu gaismu, vai arī es redzu tumsu visas sava mūža dienas, es būšu mūžīgi pateicīgs par Tava evaņģēlija patiesību, ko es tagad varu redzēt un kas sniedz gaismu manai dzīvei.”

Viņš piecēlās kājās un smaidot pateicās par svētības došanu. Tad viņš pazuda vakara klusumā. Klusi viņš ieradās, klusi aizgāja. Taču viņa klātbūtni es nekad neaizmirsīšu. Es domāju par Skolotāja vēsti: „Es esmu pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.”⁶

Mani brāļi un māsas, katram no mums ir šī gaisma mūsu dzīvē. Mēs neesam atstāti, lai staigātu vienatnē, neatkarīgi no tā, cik tumšs būtu mūsu ceļš.

Man patīk vārdi, ko sarakstīja M. Luīze Haskina:

Un es teicu vīram, kurš stāvēja pie gada vārtiem:

„Dod man gaismu, lai es varētu droši doties nezināmajā!”

Un viņš atbildēja:

„Dodies tumsā un liec savu roku Dieva rokā.

Tā tev būs labāka par gaismu un drošāka par zināmu ceļu.”⁷

Darbības vieta manam pēdējam piemēram par cilvēku, kurš bija neatlaidīgs un galu galā uzvarēja par spīti ārkārtīgi grūtiem apstākļiem, sākas Prūsijas austrumos pēc Otrā pasaules kara.

1946. gada martā, mazāk nekā gadu pēc kara beigām, Ezra Tafts Bensons, toreiz būdams Divpadsmi to kvoruma loceklis, kopā ar Frederiku V. Babelu bija nozīmēts īpašā pēckara Eiropas braucienā ar noteiktu mērķi — satikt svētos, izvērtēt viņu vajadzības un sniegt viņiem palīdzību. Elders Bensons un elders Babels vēlāk pārstāstīja no liecības, ko viņi dzirdēja, kādas Baznīcas locekles pieredzi, kura atradās reģionā, kurā vairs nebija tās varas, kas valdīja, kad viņa tur iepriekš dzīvoja.

Viņa ar savu vīru bija dzīvojusi idillisku dzīvi Prūsijas austrumos. Tad nāca otrais lielais karš viņu dzīves laikā. Viņas mīļotais jaunais vīrs bija nogalināts drausmīgo kauju pēdējās dienās viņas dzimtenē, atstājot viņu vienu rūpējamies par viņu četriem bērniem.

Okupācijas spēki nolēma, ka vāciešiem no Prūsijas austrumiem ir jādodas uz Rietumvāciju, lai meklētu jaunas mājas. Sieviete bija vāciete, un tādēļ viņai bija nepieciešams doties prom. Ceļojums bija vairāk nekā tūkstoš jūdzes (1600 km), un viņai nebija citas iespējas to paveikt, kā tikai kājām. Viņai ļāva paņemt tikai tādus priekšmetus, ko viņa varēja ievietot savos mazajos ratiņos ar koka riteņiem. Papildus bērniem un šīm dažām lietām viņa paņēma sev līdzī stipru ticību Dievam un evaņģēlijam, kas bija atklāts pēdējo dienu pravietim Džozefam Smitam.

Viņa ar bērniem sāka ceļojumu vasaras beigās. Tā kā pārtikas un naudas nebija starp viņas dažām lietām, viņa bija spiesta vākt pārtiku no laukiem un mežiem, kas bija pa ceļam. Viņa pastāvīgi saskārās ar briesmām no panikas pārņemtiem bēgļiem un karavīriem, kas laupīja.

Kad dienas pārvērtās par nedēļām un nedēļas par mēnešiem, temperatūra nokrita zem nulles. Katru dienu viņa ar grūtībām gāja pa sasalušo zemi, un viņas mazākais bērns —

zīdains bija viņai rokās. Trīs citi viņas bērni cīnījās aiz viņas, un vecākais — septiņus gadus vecs — vilka mazos koka ratiņus, kurā bija viņu iedzīve. Lupatas un maisaudekls bija aptīts ap viņu kājām, sniedzot viņiem vienīgo aizsardzību, jo viņu apavi jau sen bija izjukuši. Viņu plānās, noplīsušās jakas apklāja viņu plāno, noplīsušo apģērbu, kas sniedza vienīgo aizsardzību pret aukstumu.

Drīz sāka snigt, un dienas un naktis kļuva par murgu. Vakaros viņa un bērni centās atrast kaut kādu pajumti — šķūni vai nojumi — un saspiedās kopā, lai būtu siltāk, uzsedzot sev virsū dažas plānas segas no ratiņiem.

Viņa pastāvīgi cīnījās, lai aizdzītu no sava prāta nospiedošas bailes, ka viņiem jāiet bojā pirms sava galamērķa sasniegšanas.

Un tad kādu rītu notika neiedomājams. Kad viņa piecēlās, viņa sajuta trīsas savā sirdī. Nelielais viņas trīs gadus vecās meitas augums bija auksts un kluss, un viņa aptvēra, ka nāve bija paņēmusi viņas bērnu. Lai arī būdama bēdu nospiesta, viņa zināja, ka viņai jāņem citi bērni un jāturpina ceļš. Tomēr vispirms viņa izmantoja vienīgo darbarīku, kas viņai bija — ēdamkaroti, lai izraktu kapu sasalušajā zemē viņas mazajam, dārgajam bērnam.

Tomēr nāve bija viņas pavadonis atkal un atkal šajā ceļojumā. Viņas septiņus gadus vecais dēls nomira vai nu no bada, vai aukstuma, vai no abiem. Atkal viņas vienīgā lāpsta bija ēdamkarote, un atkal viņa raka stundu pēc stundas, lai apglabātu viņa mirstīgās atliekas liegi zemē. Tad nomira viņas piecus gadus vecais dēls, un atkal viņa lietoja ēdamkaroti lāpstas vietā.

Viņas izmisums bija visu izsmelošs. Viņai bija palikusi tikai viņas mazā meitiņa, zīdains, un arī viņa bija savārgusi. Beidzot, kad viņa tuvojās sava ceļojuma beigām, zīdains nomira viņas rokās. Karotes tagad vairs nebija, tāpēc stundu pēc stundas viņa raka kapu sasalušajā zemē ar kailiem pirkstiem. Viņas bēdas kļuva nepanesamas. Kā lai viņa spēj nomesties uz ceļiem sniegā pie sava pēdējā bērna kapa? Viņa bija zaudējusi savu vīru un visus savus bērnus. Viņa bija atstājusi savu iedzīvi, savas mājas un pat savu dzimteni.

Šajā nospiedošajā bēdu un pilnīga apjukuma brīdī viņa juta, ka viņas sirds vai burtiski salūst. Izmisumā viņa domāja, kā varētu noslēgties viņas pašas dzīve, un tāpat domāja daudzi cilvēki no viņas dzimtenes. Cik viegli būtu nolēkt no tuvumā esošā tilta, viņa domāja, vai nomesties zem pretim braucoša vilciena.

Un tad, uzbrūkot šādām domām, kaut kas viņas iekšienē teica: „Nometies uz ceļiem un lūdz.” Viņa neņēma vērā šo pamudinājumu, līdz viņa vairs nespēja tam pretoties. Viņa noietās uz ceļiem un lūdza dedzīgāk, nekā viņa bija lūgusi visas savas dzīves laikā:

„Dārgais Debesu Tēvs, es nezinu, kā es varu doties. Man nekā nav palicis — izņemot manu ticību Tev. Es jūtu, Tēvs, savas dvēseles vientulībā milzīgu pateicību par Tava Dēla, Jēzus Kristus, izpērkošo upuri. Es nespēju atbilstoši paust savu mīlestību pret Viņu. Es zinu, ka, pateicoties tam, ka Viņš cieta un nomira, es dzīvošu atkal kopā ar savu ģimeni; ka, pateicoties tam, ka Viņš sarāva nāves važas, es atkal redzēšu savus bērnus un man būs prieks viņus audzināt. Lai arī es nevēlos šajā brīdī dzīvot, es to darīšu, lai mēs varētu būt no jauna apvienoti kopā kā ģimene un atgriezti — kopā — pie Tevis.”

Kad viņa beidzot sasniedza savu mērķi Karlsrūē, Vācijā, viņa bija pavisam izkāmjusi. Brālis Babels teica, ka viņas seja bija violeti pelēka, viņas acis sarkanas un uztūkušas, viņas locītavas izvirzījās uz āru. Viņa bija burtiski bada pēdējās stadijās. Baznīcas sanāksmē, kas bija drīz pēc tam, viņa sniedza brīnišķīgu liecību, ka no visiem slimajiem cilvēkiem viņas bēdu pilnajā zemē viņa ir viena no laimīgākajiem, jo viņa zina, ka Dievs dzīvo, ka Jēzus ir Kristus un ka Viņš nomira un augšāmcēlās, lai mēs varētu atkal dzīvot. Viņa liecināja, ka viņa zina, ka, ja viņa turpinās būt uzticīga un patiesa līdz galam, viņa tiks atkal apvienota ar tiem, kas ir zuduši, un būs izglābta Dieva celestiālajā valstībā.⁸

Svētajos Rakstos mēs lasām: „Lūk, taisnie, Israēla Svētā svētie, tie, kas ir ticējuši [Viņam], tie, kas ir izcietuši pasaules krustus ..., viņi iemantos Dieva valstību ... un viņu prieks būs pilnīgs mūžīgi.”⁹

Es liecinu jums, ka mums apsolītās svētības nav izmērojamas. Lai arī var sabiezēt negaisa mākoņi, lai arī pār mums var gāzties lietus, mūsu zināšanas par evaņģēliju un mūsu Debesu Tēva un mūsu Glābēja mīlestība mierinās un atbalstīs mūs, un sniegs prieku mūsu sirdīs, ja mēs staigājam taisnīgi un turam baušļus. Nebūs nekā šajā pasaulē, kas mūs varētu sakaut.

Mani mīļotie brāļi un māsas, nebaidieties. Turiet drošu prātu. Nākotne ir tik gaiša, cik jūsu ticība.

Es paziņoju, ka Dievs dzīvo un ka Viņš dzird un atbild uz mūsu lūgšanām. Viņa Dēls, Jēzus Kristus, ir mūsu Glābējs un Pestītājs. Debesu svētības gaida mūs. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. 2. Tim. 1:7.

2. 2. Nef. 2:25.

3. M&D 68:6.

4. Pielāgots no Thomas A. Condie, „History of Gibson and Cecelia Sharp Condie,” (1937); nav publicēts.

5. Jāņa 16:33.

6. Jāņa 8:12.

7. No „The Gate of the Year,” James Dalton Morrison, red., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 92.

8. No personīgām sarunām; arī no Frederick W. Babel, *On Wings of Faith*, (1972), 40–42.

9. 2. Nefija 9:18.